

HET WEGGELEGDE GOED

Preek over

O, hoe groot is uw goed, dat u weggelegd hebt voor degenen, die u vrezen! Psalm 31:20a.

door

PETRUS NAHUYS

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

HET WEGGELEGDE GOED

O, hoe groot is uw goed, dat u weggelegd hebt voor degenen, die u vrezen! Psalm 31:20a.

Het is een overheerlijk getuigenis, wat Paulus van de Godzaligheid geeft; zeggende, *dat ze de belofte heeft des tegenwoordigen en des toekomstigen levens*. Gelijk wij dat zien kunnen 1 Tim. 4 : 8. Door de Godzaligheid of Godvruchtigheid verstaat hij *die hoofddeugd van het Christendom, waardoor men uit een rechte kennis van en liefde tot God met al zijn vermogen het daar op toelegt, om van harte en gewillig te betrachten, wat God heerlijk is, en Zijn wet van ons eist*. De Godzaligheid bevat dan in zich al de plichten die het redelijk schepsel de mens aan God als zijn Schepper, Heere en Wetgever schuldig is.

Van deze Godzaligheid zegt hier nu de Apostel, *dat de belofte heeft en van het tegenwoordige, en ook van het toekomstige leven*. Door de belofte van het tegenwoordige leven, - of van het leven dat nu is, gelijk de woorden eigenlijk in de grondtaal staan; - willen sommigen alleen maar verstaan hebben geestelijke voorrechten en goederen; omdat het Koninkrijk Gods nu niet meer, als voorheen onder de ouden dag, bestaat of gelegen is in spijs drank, maar in gerechtigheid, in vrede en blijdschap door de Heilige Geest, Rom. 14 : 17. Maar wij zien geen reden, waarom de belofte van aardse en tijdelijke zegeningen aan de Godvruchtigheid ook niet gehecht zoude zijn. Immers de Apostel zegt even te voren met klare en duidelijke woorden, dat de Godzaligheid tot alle dingen nut is. En zo wel tot tijdelijk geluk en voorspoed, als tot geestelijk heil en welvaren; om zo met een gezonde ziel in een gezond lichaam God in vrolijkheid des harten te kunnen dienen, danken en verheerlijken. Het staat dan vast, dat de belofte van het tegenwoordige leven, aan de Godzaligheid hier vastgemaakt, tijdelijke en geestelijke goederen beide insluit.

Ja, maar zij heeft ook inzonderheid de belofte van het toekomstige leven. Dat is van die goederen, welke na dit leven bij God in heerlijkheid genoten zullen worden, en die de volmaking zullen uitleveren van alles, wat de Godzaligheid hier nog ontbroken heeft. Goederen die wezenlijk duurzaam en bestendig zijn; alles in zich bevattende een volle verzadiging en vreugde, Ps. 16: 11. *Ja, een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid*, 2 Cor. 4 : 17. Ziet, zulk een dierbare belofte heeft de Godzaligheid; als zich uitstreckende tot in de eindeloze eeuwigheid, en haar bezitters een goed aanbrengeende, dat geen oog hier gezien; geen oor gehoord heeft, en nooit in het hart van de mens is opgeklommen; hetgeen echter God bereid heeft dien, die Hem lief hebben, 1 Cor. 2: 9. Wel mocht dan Paulus van de Godzaligheid ook zeggen, dat ze een groot gewin is, 1 Tim. 6: 6. Omdat zij voor tijd en eeuwigheid de mens gelukkig maakt.

En hierop kunnen de Godvruchtigen, die in waarheid de Heere vrezen, en in oprechtheid Hem dienen, ten volle zich verlaten. Zelfs dan, wanneer zij in angst en zwarigheden, in druk en verlegenheid zich bevinden. Ja, ja, de goddelozen mogen hun verwachting bespotten, het blijft echter vast en zeker; de Godzaligheid baart gelukzaligheid.

Twijfelt iemand aan de waarheid van dit ons zeggen, hij beschouwt het nader in de woorden van onze tekst. Alwaar een Godvruchtig spreker, verrukt en opgetogen in verwondering over het onuitsprekelijk heil wat de betrachtters van deugd en ware Godzaligheid hiernamaals zal te beurt vallen in dezer voege zich laat horen. ***O, hoe groot is uw goed, dat u weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen!***

Dat David deze psalm gedicht heeft, kan men zien uit het opschrift. *Een psalm van David voor de opperzangmeester*, vers 1. En wel schijnt het mij toe, dat hij dit snaarlied aan de Opperzangmeester heeft overhandigd, om onder de offerdiensten in de tempel gespeeld en gezongen te worden. Dit zeggen wij te meer, om dat dit verheven zangstuk onder andere ook in zich bevat een klaar verhoog van het lijden, dat op de Messias komen moest, en waarvan de slachtingen van de offerdieren ook schaduwen en voorbeelden waren.

Immers dat deze Psalm niet op David zelf toepasselijk is, blijkt ons bedunkens klaar genoeg uit het ganse beloop van dit uitmuntend snaarlied. Hetwelk bij de Griekse overzetter (Septuaginta) niet te onrecht genaamd wordt *een psalm van verrukking*. Terwijl daarin meer dan een spreker zich opdoet; die, als buiten zichzelf vervoerd, hun klachten, smeking en dankzeggingen gans beweeglijk uitbrengen.

Het dichtkundig beleid is zodanig dan geschikt en in gericht, dat drie onderscheiden sprekers in deze psalm beurtelings elkander vervangen.

Van vers 2 tot 9 menen wij, dat *de Messias* wordt ingevoerd, als een treurig gesprek houdende met God Zijn Vader. En wel, zoals Hij aan het kruis hangende gereed stond, om zo zijn ziel in de dood uit te storten. Hij bidt en smeekt dan in die ure van de duisternis zijn Vader om uitredding en haastige verlossing uit dit Zijn bang lijden; ten einde om niet beschaamd en te schande uit te komen. Mitsgaders om verhoging en weder opneming bij Hem in heerlijkheid; als ten volle op zijn Vader zich verlatende, vers 2, 3. *Op U o Heere betrouw ik, en laat mij niet beschaamd worden in eeuwigheid; help mij uit door uw gerechtigheid. Neig uw oren tot mij, red mij haastiglijk; wees mij tot enen sterken rotssteen, tot een zeer vast huis, om mij te behouden.*

Hij ontdekt ook de grond, waarop dit zijn vertrouwen steunt en rust ter verkrijging van een gewenste uitkomst, vers 4, 5. *Want Gij zijt mijn steenrots, en mijn burcht; leid mij dan en voer men om Uws naams wil. Doe mij uitgaan uit het net, dat zij voor mij verborgen hebben, want Gij zijt mijn sterkte.*

Daarop, laat hij nu volgen Zijn laatste afscheidsredenen; waarmede Hij, niet twijfelende aan de Goddelijke bijstand, Zijn worsteling besluit. Gevende zijn ziel gerust over in de hand van God, zijn Hemelse Vader. Hij zegt dan met het begin van vers 6: *In uw handen beveel ik mijn geest*. Tegelijk een lof en danklied daar nog blijvende, ter oorzaak hij nu zag en metterdaad ook ondervond het einde van zijn strijd, zodat het gevoel van Gods toorn al van hem afweek. Hij zegt dan ook aan het slot van dat vers: *Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der Waarheid*. Hij toont verder, dat ook die verlossing niet kon achter blijven; maar noodwendig hem geworden moest uit bewustheid van zijn wel gekweten plicht, vers 7. *Ik haat, of liever, Ik heb gehaat degenen, die op valse ijdelheden acht nemen; en Ik betrouwde op de Heere.*

Ten laatste drukt hij ook Zijn vreugde uit over het heil hun aangebracht, en over Zijn zegepralende vrijmaking uit de macht en het geweld van Zijn hoofdvijand, de satan; wiens kop hij nu vermorzeld zag, vers 8, 9: *Ik zal mij verheugen en verblijden in uw goedertierenheid, omdat Gij mijn ellende hebt aangezien, en mijn ziel in benauwdheid gekend. En hebt mij niet overgeleverd in de hand des vijands; Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte.*

Hierop komt nu van vers 10 tot 19 een tweede klager of smeker te voorschijn. Die, zal men Gods Geest van nutteloze herhaling of van wanorde niet verdenken, noodzakelijk van de eerste dient onderscheiden te worden. Wij verbeelden ons dan hier een navolger van de Messias, en wel in Zijn persoon *de gelovigen, of de ware leden van Christus' Kerk*; die in navolging van hun hoofd tot strijd en lijden ook geroepen worden. Deze met angst en druk beladen heft ook zijn klaagstem op, en smeekt God op het weemoedigste om een genadige uitkomst en redding uit al zijn noden en zwarigheden. Hij stelt dan op een beklaglijke wijze de Heere voor zijn inwendige benauwdheden; veroorzaakt door het gezicht en het gevoel van

zijn zonden, die zijn krachten als verteerden; en waaromtrent hij zeer ernstig aandringt op een gunstrijke vergeving en kwijtschelding. Vers 10, 11: *Wees mij genadig, Heere, want mij is het bang. Van verdriet is doorknaagd mijn oog, mijn ziel en mijn buik. Want mijn leven is verteerd van droefenis, en mijn jaren van zuchten; mijn kracht is vervallen door mijn ongerechtigheid, en mijn beenderen zijn doorknaagd.*

Hierbij legt hij voor de Heere ook open zijn uitwendige verdrukkingen, die hem van zijn vijanden werden aangedaan; staande zelfs naar zijn leven. Zijnde, wat meer is, zijn geburen en bekenden ook geworden tot een voorwerp van hoon en smaad, van wangunst en afkerigheid. Waardoor zijn inwendige zielsbenauwdheid merkkelijk nog verzwaaard werd. Want dus vervolgt hij zijn klacht, vers 12, 13, 14. *Vanwege al mijn wederpartijders ben ik ook mijn naburen grotelijks tot enen smaad geworden en mijn bekenden tot een schrik; die mij op de straten zien, vlieden van mij weg. Ik ben uit het hart vergeten, als een dode: ik ben geworden als een bedorven vat, want ik hoorde de naspraak van velen; vrees is van rondom, dewijl ze samen tegen mij raadslaan; zij denken, mijn ziel te nemen.* In deze nare en benauwde omstandigheden neemt hij ook zijn toevlucht tot Jehovah zijn Bondsgod; op Wie hij zijn vertrouwen stelde, en die hij wist bekend te zijn; hoe lang de tijd van zijn lijden nog duren zou. Hem smekende om redding uit de macht en het geweld van zijn vijanden; alsmede om het troostrijk gevoel van zijn genade naar de rijkdom zijner grote goedertierenheid, vers 15, 16, 17. *Maar ik vertrouw op u, o Heere; Ik zeg, Gij zijt mijn God. Mijn tijden zijn in Uw hand; red mij van de hand mijner vijanden, en van mijn vervolgers. Laat uw aangezicht over uwen knecht lichten; verlos mij door uw goedertierenheid.*

Ja, gelijk de Messias bad, om niet beschaamd te worden, vers 2. Zo dringt hij daarop aan, met wensen en begeerte, dat zijn haters en vijanden zulks mocht overkomen, vers 18, 19. Het is: *Heere, laat mij niet beschaamd worden want ik roep U aan; laat de goddelozen beschaamd worden, laat ze zwijgen in het graf. Laat de valse lippen stom worden, die hard spreken tegen de rechtvaardige, in hoogmoed en verachting.*

Na zijn klacht en bede dus uitgestort te hebben doet een **derde spreker** zich voor van vers 20 tot aan het einde van deze psalm. Zijnde met verbaasdheid aangedaan over het grote en onbegrijpelijk heil, door de Messias teweeg gebracht, en dat een Godvrezende nog eenmaal te verwachten heeft daarboven in de hemel. Waarover hij in lof en dankzegging zich uitlaat; tegelijk des Heeren gunstgenoten daarmee vertroostende en aanmoedigende tot standvastheid in het geloof en betrouwen op hunnen Bondsgod, Hij zegt dan in de woorden van onze tekst. *O, hoe groot is uw goed, dat u weggelegd hebt voor degenen die u vrezen!*

Deze woorden bevatten dan in zich een verwonderende toejuicing tot God, uit aanmerking van dat uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid, hetgeen hij bereid heeft voor degenen die Hem vrezen en liefhebben. Dienende tot openbaring, vertroosting en moedgeving van ware Godzaligen in hun druk en lijden, om daaronder niet te bezwijken; maar in het midden van dezelve kloekhartig en manmoedig zich te gedragen.

Men let dan op deze twee bijzonderheden:

- I. Op het weggelegde goed van Jehova voor degenen die Hem vrezen.
- II. Op de verrukkende uitroep van de spreker over en omtrent dit goed.

I. Op het weggelegde goed van Jehova voor degenen die Hem vrezen.

Wij horen dan hier gewag maken van *een zeker goed*; nader uitgedrukt door *Zijn goed*, het *goed van Jehovah*; en daarvan zegt spreker *dat God het heeft weggelegd*; en vooral voor *degenen die Hem vrezen*.

Goed is in het algemeen datgene, hetwelk voordeel kan toebrengen, en stof verwekt tot blijdschap. Doch in de volste kracht en nadruk betekent goed zo iets, dat uit en door zichzelf genoegzaam is, om een redelijke geest te volmaken, en met een bestendige vreugde te vervullen. Te dezen opzichte kan God alleen maar gezegd worden goed te zijn; als Die in het kennen, liefhebben en genieten van zichzelf een eindeloos en God waardig vergenoegen vindt, zonder iets buiten Zich te behoeven. Daar Hij oorspronkelijk, volstrekt en volmaakt goed is. Daar bijgevolg niets tot meerder goedheid kan worden bij of toegegaan.

Hier nu wordt gesproken niet van het goed, dat God alleen voor Zichzelf bezit, bestaande in zijn hoogste gelukzaligheid; maar van dat goed, hetgeen hij uit Zijn volheid en uit de rijkdom Zijner algenoegzaamheid aan Zijn bond en gunstgenoten schenkt en mededeelt. Waarom Hij ook gezegd wordt, *goed en goed doende te zijn*, Ps. 119: 68.

Het zal dan maar inzonderheid hierop aankomen, dat wij nasporen, welk goed het is, dat de spreker bepaaldelijk hier in het oog heeft.

Sommigen nemen dit goed in die ruimte, dat ze daar onder begrijpen al de geestelijke voorrechten en goederen van het genadeverbond, die tot dit leven behoren, en indertijd genoten worden. Als de inwendige roeping, de wedergeboorte, het geloof, de rechtvaardigmaking, de aanneming tot kinderen, het geestelijk huwelijk, de troostrijke bewaring en verzegeling; en wel zoals die bij uitnemendheid plaats hebben en stand grijpen onder de nieuwe en betere huishouding boven de dagen van het Oude Testament. Het is zeker, dat men op deze wijze voor zich een ruim veld opent, om in de verklaring van dit goed breedvoerig te kunnen uitweiden. Wij ontkennen ook niet, de bediening van het Evangelie, als waarin God wat beters over ons voorzien heeft, van die goederen, zo even gemeld, ook kan en mag gezegd worden, dat ze groot zijn. Echter menen wij, alzo dit goed hier inkomt *als een schat, die nog weggelegd is*, dat men zich enger hier bepalen moet.

Het goed dan hier bedoeld, is dat goed, hetwelk na dit leven eerst zal genoten worden daar boven in de hemel. Hetgeen naar de bevatting die wij er hier van hebben, daarin wel meest bestaan zal; dat men verlost en bevrijd van alle kwaad, zo van de zonde als van de straffen, God Drie-enig, als het hoogste, het beminlijkste en allerwenselijkste Goed, en die hemelse gelukzaligheid, volmaakt zal kennen, volmaakt lieven, volmaakt bezitten, volmaakt gelijkvormig zijn. En wel met de grootste blijdschap, met de uiterste vreugde en vergenoeging. Zodat men op die God, als op de God van de blijdschap onzer verhoging met het zoetste vermaak gedurig zich zal ter neerleggen; om maar door Zijn rijkdom verrijkt, door Zijn goedheid verkwikt, door Zijn volheid verzadigd en door Zijn algenoegzaamheid vervuld te worden. Ontvangende dus naar de ziel zo veel licht in het verstand, en zo veel heiligheid in de wil; gelijk ook naar het lichaam zo veel glans en luister en volmaaktheid als er in een eindig schepsel vallen kan. En dat voor altijd, zonder ophouden, zonder einde en zonder enige vermindering. Gelijk wij er stamelende uit en volgens Gods Woord zo maar van kunnen spreken. Zijnde dit goed ons nog ten volle niet geopenbaard, en ook niet vatbaar voor onze geest, zo lang die in een lichaam des doods en van de zonde hier nog huisvest.

Dit goed wordt nader nu beschreven als het goed van Jehovah; *Uw goed*, zegt spreker. En waarlijk, ofschoon de Godzaligen te zijner tijd nog eens bezitters en deelgenoten daarvan zullen worden. Hoewel zij hier zelfs de zoete voorsmaak en eerstelingen van dit goed al genieten mogen; het is en blijft nochtans des Heeren goed, het goed van Jehovah, de Drie-enige en algenoegzame Verbondsgod. Hij is er de eigenaar van, en behoudt zijn onbepaald recht, gelijk over Zijn volk, zo ook over het goed, dat hij naar het vrije van Zijn welbehagen hun schenken wil en mededelen.

Uw goed dan; dat de Vader al van eeuwigheid bereid en voorgeschikt; de Zoon verdiend en verworven heeft voor Zijn uitverkoren erfdeel. Dat God de Heilige Geest ook *bepast* en toeëigent aan de erfgenamen van de zaligheid.

Uw goed nog eens; dat in het overzalige van *Uw* gemeenschap enig en alleen zal genoten worden; als die alles zijn zult in allen, 1 Cor. 15 : 28.

Ja, *Uw* goed; waarvan de eer en lof en dankzegging alleen U ook toekomt en toegebracht zal worden tot in de eindeloze eeuwigheden.

Van dit goed getuigt hier nu verder de spreker, dat God of de Heere *het heeft weggelegd*. Het grondwoord dat hier gevonden wordt, betekend ook wel bewaren, opsluiten, verbergen. Gelijk wij het dus vertolkt vinden in Job 10 : 13. Ps. 119 : 2. En andere plaatsen meer. Vooral wordt het zo genomen van kostelijke schatten, die men in gesloten plaatsen verbergt, en ter bewaring weglegt en opsluit; om ze vandaar op zijn tijd voort te brengen en ook hem daarmee te begunstigen; voor wie men dezelve bewaard heeft. En zo drukt de spreker met dit wegleggen hier dan uit:

- ? De uitnemende dierbaarheid en kostelijkheid van dit goed. Juwelen en kostelijkheden werden daarom bij de Grieken genoemd „keimèlia“, van „keimai“ leggen, wegleggen. En inderdaad dit goed gaat alles in waardij en voortreffelijkheid te boven. Gelijk uit het vervolg nog nader blijken zal. De Zaligmaker noemt het met nadruk *een schat in de hemel*, Lukas 18: 22. En Petrus *een kroon der heerlijkheid*, 1 Petrus 5 : 4.
- ? Hij geeft er ook mede te kennen, dat dit goed als nog bedekt, en voor het oog onzichtbaar en verholen is. Een goed derhalve, dat in volle kracht bewaard wordt en opgesloten blijft voor de eeuwigheid. Hierom zegt ook Paulus van de gelovigen, *dat hun leven, en dus ook hun goed met Christus verborgen is in God*. Col. 3: 3. En Johannes *dat het nog niet geopenbaard is, wat wij zijn zullen*, 1 Joh. 3 : 2. Terwijl ook Petrus ons verklaart *dat die openbaring eerst zal geschieden in de laatste tijd*, 1 Petrus 1: 5.
- ? Ja, maar dit wegleggen sluit hier ook in de duurzaamheid van dit goed; als zijnde een *bestendig wezen*, Spr. 2: 7. Dus, de veilige bewaring van hetzelfde. Zodat geen satan, noch helse machten in staat zijn, des Heeren gunstgenoten van dit goed te ontzetten. Nee! *Het is een erfenis, die in de hemelen voor hen bewaard wordt*. 1 Petrus 1:4. En alzo buiten en boven het bereik van hun vijanden. Waarom Paulus te recht ook zeide 2 Tim. 1:12. *Ik weet wie ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag*.
- ? Eindelijk dit wegleggen wijst ook zeer duidelijk aan, dat dit goed niet altijd zal opgesloten blijven; maar dat het eenmaal voorzeker en gewis des Heeren volk nog eens geworden zal; als zijnde voor hen slechts bewaard en verzegeld in de hemelse schatkist. Och ja; *het is een weggelegde kroon, die de rechtvaardige Richter ten genen dage ook geven zal*, 2 Tim. IX : 8. Dit goed komt daarom ook voor als *een erfenis*, Coll. 3: 24. Nu kan immers het testament van de hemelse Vader niet liegen; maar de goederen daarin besproken moeten de erfgenamen te Zijner tijd ontegenzeggelijk te beurt vallen.

Doch laat ons voortgaan, en eens wat nader beschouwen wie het zijn, voor wie dit goed zo wordt bewaard en weggelegd is. De spreker zegt: *voor degenen, die U vrezen*.

Het is zeker, dat door het voornaamwoordje U niemand anders verstaan moet worden dan de Heere, de Jehovah als de eigenaar van dit weggelegde goed. Wiens lof de spreker ook vermeldt aan het volgende 22e vers. En tot Wie hij vers 10, 15 en 18 zijn smeekbede had ingericht.

Aan deze kent hij nu *een vreeze* toe. Vreeze is eigenlijk zodanig een hartstocht, waardoor men met ongenoegen en droefheid een toekomend kwaad dat men zelf niet af kan weren, tegemoet ziet; gepaard met enen wens dat men daarvan mag bevrijd worden. En deze vrees heeft haar

oorsprong en wordt geboren uit een zucht en trek, die alle mensen ingeschapen is, om te zijn en te blijven in enen staat van geluk en voorspoed. Wordt nu enig kwaad verwacht, hetgeen daartegen strijdt en aanloopt; terstond vrees men. Terwijl ook met die vrees een begeerte in de ziel oprijst ter afwending van dit naderende of gevreesde onheil. De vrees als vrees is dan op zichzelf geen aangename noch wenselijke zaak, omdat ze altijd enige bekommering van kwaad insluit. Daarom de vrees dikwerf in het heilig Blad ook wordt afgekeurd, en des Heeren kinderen ontraden. Gelijk zo Gen. 15 : 1: *Vrees niet Abraham, Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.*

Daar is echter een vrees die goed is; en overal in de Schrift als een te prijzen deugd wordt opgegeven. Een vrees, waaraan zelfs de grootste en dierbaarste beloften zijn vast gemaakt; *de vrees des Heeren*, van welke dat eigenlijk hier gesproken wordt.

a. Niet gans die *slaafse* vrees, welke doorgaans heerst in de boezem van de goddelozen; omdat zij God moeten aanmerken als een vergramd en toornig Rechter; de zonde onverzoend; de wet met haar ijselfijne dondervloeken tegen hen gewapend; de duivel als hun tiran en moordbeul; de dood als hun schuldeiser; ja de hel en helse verdoemenis als hun verwezen kerker.

b. Maar de *kinderlijke* vrees, die in het hart van Jehovah's bond- en gunstgenoten als de schoonste deugd alleen haar zitplaats heeft. Die ook het beginsel is van de ware wijsheid; en zonder welke de wereld, niet kan staande blijven, noch enige deugd plaats hebben. Nadrukkelijk zijn hier de woorden van Lactantius. "De vrees Gods, zegt hij, is de bron van alle menselijke samenleving; want zo die bron in het schepsel uitgedroogd is, zal er geen deugd in gevonden worden." Het lust ons die vrees wat meer van nabij te overwegen.

(1) Zij bestaat dan uit aanmerking van Gods aanbiddelijke deugden en volmaaktheden, macht en werken; oordelen en gerichtsoefeningen; die Hem dus gevreesd en ontzaggelijk maken. Als waardoor Hij zelfs grotelijks geducht is in de raad Zijner heiligen en vreselijk boven allen die rondom Hem zijn. Gelijk er staat in Psalm 89 : 8. Vergeleken met Openb. 15 : 3, 4. *Groot en wonderlijk zijn Uw werken, Heere, Gij almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen, wie zou U niet vrezen, en Uw Naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig.* Dat is die wandeling en vrees, daar Petrus van spreekt I Petrus 1:17. Dat ootmoedig wandelen met de Heere onze God, waarvan men leest Micha 6: 8. Zijnde voor hem en voor al wat Goddelijk is met een heilige beving en eerbiedigheid aangedaan. Inzonderheid mede voor Zijn Woord en dienst, Jes. 66 : 2.

(2) Maar ten tweede zij bestaat ook: In een vurige liefde tot God; waarom de spreker aan het volgende 24e vers met nadruk ook zegt: *Hebt den Heere lief, gij al Zijn gunstgenoten.* Uit welke liefde dan ook voortvloeit een zorgvuldige wachthouding en bekommering om die hooggeduchte God nimmer te vertoornen om nooit zijn gunst en invloed te verliezen; of in enig misdrijf tot smaad en laster te zijn van Hem en Zijn geduchte Naam. Houdende in al ons denken, doen en spreken gedurig Hem voor de ogen. En zijnde *het verderf Gods ons een schrik*, Job 31: 23. *Zie, zo wijkt men door de vrees des Heeren ook al van het kwade.* Naar Salomo's woord Spr. 16: 6. En inderdaad, dat brengen ook de aard en natuur van die vrees alleszins mede. Niets toch kan de ziel van ware Godvrezenden meer doorgrieven, gevoeliger wonden en smartelijker aandoening geven, dan dat zij de Heere bedroefd hebben, al ware het slechts met de minste zonde. Dit brengt hen tot tranen, tot schaamte en tot kleinheid. Dit doet hen omzichtig wandelen en steeds de boosheid met een afkeer van de hand wijzen, haten en verfoeien. In dier voege dat zij met een Jozef de verlokkenende wereld tegemoet voeren ten tijde der verzoeking. Zou ik zulk een kwaad doen en zondigen tegen God? Als er staat Gen. 39 : 9.

(3) Eindelijk bestaat ook die vrees: In een gerede en volvaardige gehoorzaamheid aan God en aan al Zijn geboden, wetten en bevelen. Trachtende zo in alles Hem te behagen en naar het voorschrift van zijn wil oprecht Hem te dienen. Gelijk zo de Rubenieten, de Gaditen en de

halve stam Manasse tegen de andere Israëlieten eens zeide Jozua 22 : 25. *Uw kinderen mochten onze kinderen doen ophouden, dat zij de Heere niet vreesden.* Dat is dienen naar de ingestelde wet van Mozes. En zeker hierin openbaart zich wel meest het eerbiedig ontzag voor de Heere, en dat ja waarlijk, ons hart verenigd is tot die vrees van Zijn Naam; als men geheel tot Zijn dienst zich overgeeft, en lust toont te hebben aan de kennis van Zijn wegen; wandelende in Zijn paden. God te vrezen en Zijn geboden te houden vindt men daarom dikwerf bij elkander gevoegd. Zo belastte Mozes het oude Israël, de woorden van de wet waar te nemen, *om te vrezen de Heere hun God.* Dus begreep het ook de koninklijke dichter, Ps. 28:1. *Welgelukzalig is een iegelijk, die de Heere vreest, die in Zijn wegen wandelt.* En wat duidelijker bij hetgeen wij lezen Pred. 12: 13: *Vreest God en houdt Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen.*

O, weergalozе en voortreffelijke deugd Een deugd, waarin al de plichten van Godzaligheid zijn opgesloten. Zij is de baarmoeder van geloof, hoop, liefde en vertrouwen. Het sieraad en steunsel van de Godsdienst. Met een woord, de grondslag van leven en zaligheid, van welvaart en eeuwige behoudenis. Doende haar bezitters aangenaam en kostelijk zijn in de ogen des Heeren. Niet vreemd, dat hier dan ook de spreker de zodanigen verzekert van een toekomend goed, hetgeen zij in Gods gemeenschap eenmaal te verwachten hebben. Ja, om het geluk van zulken, die de Heere stellen tot het voorwerp van hun vrees, nog al hoger in top op te vijzelen, zo laat hij verder over en omtrent dit goed in die verrukkende uitroep zich horen. Zeggende in ons gestelde tweede deel: *O, hoe groot is uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen.*

II. Op de verrukkende uitroep van de spreker over en omtrent dit goed.

De spreker dan, zullende dit goed nader voorstellen en uitmeten in deszelfs uitnemende voortreffelijkheid, roept er in verbaasdheid en verwondering opgetogen, over uit: *o, hoe groot is Uw goed.*

Het woord in de grondtaal door groot vertaald, heeft ook wel de betekenis van veel, menigvuldig, overvloedig. En zo kan dit goed hier aangemerkt worden niet alleen als groot in waarde, maar ook als veel en oneindig in getal.

Voegt hier de spreker nu nog bij: *o hoe groot is het!* Met deze uitdrukking geeft hij te kennen de sterke aandoening en drift van zijn gemoed; veroorzaakt door het diep beseffen en overpeinzen van de uitnemende geluksstaat van de kinderen Gods en ware Godvrezenden na dit leven. Hetgeen zo in verbaasdheid zijn geest wegrukte en wegsleepte, dat hij, het gewicht, de veelheid en grootheid en onbegrijpelijkheid van dit aanstaande goed aandachtig en met een heilig oog beschouwende, daarover als buiten zichzelf vervoerd, met woorden, die zijn verwondering te kennen gaven, vol vreugde uitbarst: *O, hoe groot, hoe nadenkelijk groot is Uw goed!* Evenals er staat Zach. 9 : 17: *Hoe groot zal zijn goed wezen! en hoe groot zal Zijn schoonheid wezen! het koren zal de jongelingen, en de mos zal de jonkvrouwen sprekende maken.*

En inderdaad zo wij dit goed dat voor de Godvrezenden is weggelegd, maar een weinig nader bij de stukken inzien, het zal meer dan overtuigend blijken, dat het ja een onuitsprekelijk groot en menigvuldig en overheerlijk goed is. Waardig om er dus met verheffing en verwondering zich over uit te laten. Want:

(1) Ziet men op het goed zelve. Wat is het niet een groot een veeltallig goed! Het bevat in zich *een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid, 2 Cor. 4 : 17. Het is een onverderfelijke, onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, 1 Petrus 1:4. Een zeer heerlijke en onuitsprekelijke vreugde, 1 Petrus 4 : 8. Een kroon der rechtvaardigheid, 2 Tim. 4 : 8. Een verzadiging met Gods beeld, Ps. 17: 15. Een opnemen in heerlijkheid. Psalm 73: 24. Het is*

*God aanschouwen, Job 19 : 26. God zien van aangezicht tot aangezicht, 1 Cor. 13: 12. Het is met Christus te zijn, Die het toppunt is van alle gelukzaligheid, Philip. 1 : 23. Hem te zien zo als Hij is, Hem gelijk te wezen, 1 Joh. 3: 2. Ja, met Christus te zitten en te heersen op Zijn troon, 2 Tim. 2: 12. Te eten van de boom des levens, van het manna dat verborgen is, Openb. 2: 7 en 17. Met witte klederen bekleed te worden, en alles te beërven, Openb. 3: 5, vergeleken met kap. 11: 7. Met één woord het is een goed, waardoor men ten enenmale verlost is en blijft van al wat schandelijk, schadelijk en smartelijk is. Hierdoor geraakt men *in die stad, die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is*, Hebr. 11: 10. Ja bij en onder het gezelschap van de hemelingen, Hebr. 12: 22, 23. Hierdoor wordt ons vernederd lichaam veranderd, en het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig gemaakt. Phil. 3 : 21. Hierdoor wordt de ziel ook vervrolijkt, en met vreugde op vreugde vervuld. Het verstand toegelaten tot die hoge kennistrap. Terwijl ook de wil geheel wordt geheiligd en als verslonden in de liefde Gods. O, weergaloos groot en kostelijk goed!*

(2) Ziet men daarenboven op de Gever van dit goed. Het is de grote, de oneindige en onbegrijpelijke God, die *een Koning der Koningen en een Heere van de Heeren is*, 1 Tim. 4: 15. Wordt nu een geschenk groot geacht naar de waardigheid van de persoon, die het geeft. Zeker het moet dan al een groot goed zijn, dat de rijke God, de alleen Zalig en machtige Heere uit de volheid van Zijn algenoegzaamheid, en dus als uit Zijn eigen schatten aan het mensdom mededeelt. Een goed, waar omtrent Hijzelf al van eeuwigheid is bezig geweest, en waarover Hij een raad des vredes ook heeft aangegaan met Zijn Zoon; om op een wijze Hem betamelijk de God te kunnen worden van de uitverkoren zondaar, en zo dit goed hem te schenken en dadelijk te doen genieten. Waarom dit goed in de Godgewijde bladeren ook beschreven wordt als *een genade en zaligheid die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden van de eeuwen*, 2 Tim. 1: 9.

(3) Te groter nog wordt dit goed, als men overweegt, dat zij die daarmede bevoorrecht en begunstigd worden, in en op zichzelf arme, dood en doemwaardige zondaars zijn. Dat nu deze echter boven en tegen verdiensten uit zo enen grote dood verlost, uit zulk een diepte van ellende gered, van 't eeuwig verderf bevrijd en bekwaam worden gemaakt, om deel te hebben in die erve van de heiligen in het licht. Ja dat een hater van God, een afvallige en trotse weerspannige een kind des toorns en van de hel, waardig om als een onreine pad vertreden te worden, tot zulk een hoogte van geluk verheven wordt, om eeuwig zalig en met die woonstede uit de hemel te zullen overkleed worden.

O, wat is dat niet onbegrijpelijk! En wat strekt dat niet tot vergroting van dit goed! Het was voorwaar een groot goed, dat God aan Adam gaf; doende hem met zijn beeld pralende te voorschijn komen. Nog groter, dat aan de engelen gegeven werd, wanneer zij in hun rechtheid voor altijd bevestigd werden. Maar die verdoemelijke wanschepsels en snode hellewichten, die God onteerd en Zijn beeld geschonden hebben, nochtans de zaligheid verkrijgen en tot het leven worden opgeleid. Dit gaat alles nog te boven, en geen tong is bekwaam en machtig, om de grootheid van dit goed naar eis van zaken uit te spreken.

(4) Ziet men al verder op de prijs, die voor dit goed is opgewogen; niet minder groot zal het ten deze opzichte aan onze bevattning zich opdoen. Want is dat zo, dat men doorgaans de dingen hoog waardeert en schat naar de prijs, die er voor betaald is, wie staat dan niet verbaasd over de grootheid en heerlijkheid van dit goed? Immers kon hetzelfde niet verkregen worden dan door de dood des Zoons Gods. Het koste Hem Zijn bloed, Zijn leven. Geen goud of zilver; geen bloed van stieren, van kalveren en van bokken was hier toe bekwaam. Geen duizenden van rammen, nog tien duizend van oliebekken. Die prijs was te nietig, te gering. Het moest een rantsoen zijn van oneindige waarde; zoude het een eeuwige gerechtigheid teweeg brengen, om er eeuwig door te leven. Daar de Heere van de heerlijkheid, de grote God en Zaligmaker Christus Jezus, ja Gods eigen en eêder geliefde Zoon met de prijs van Zijn

dierbaar en kostelijk bloed dit goed heeft moeten kopen; Zijn ziel daarvoor heeft moeten verpanden en in de dood uitstorten. Dan moet ook dit goed noodwendig een groot goed zijn.

(5) Wil men voorts dit goed nog eens vergelijken met het goed van deze aarde, daar wereldlingen zoveel mede op hebben, en dat zij met zoveel drift zoeken en begeren, het zal wederom blijken, dat het een uitnemend groot goed is; waartegen al het goed, dat in de wijde wereld is, niet kan opwegen. Het is waar, groot en menigvuldig zijn de goederen van dit leven, en die de wereld aan haar liefhebbers mededeelt. Hier is rijkdom, wellust en eer. In het heilig blad uitgedrukt door de begeerlijkheid van de ogen, begeerlijkheid des vleses en grootheid des levens. Maar wat kan dit allemaal opwegen tegen het goed van Jehovah? Moet men van die aardse goederen niet zeggen, dat ze los, onzeker, vergankelijk en onbestendig zijn? Hoe menigmaal gebeurt het, dat men zelfs daarvan in dit leven als ontzet wordt? Zodat ze met arendsvleugelen van ons wegvliegen. En schoon men tot zijn dood toe zich al baden kon in allerlei wellustigheden; in zijn schatten zich kon indompelen en zich vermaken in de grootheid van dit leven. Het is en blijft echter het goed van deze aarde. Waarvan men voorzeker en gewis nog eens zal moeten scheiden; wanneer, hetzij vroeg of laat de tabernakel van ons lichaams ons begeven, en die lemen hut zal instorten. Daar integendeel dit goed in eeuwigheid voortduren zal, en nooit van ons zal weggenomen worden. Als voortvloeiende uit de liefde des Vaders, die een eeuwige liefde is; en uit de liefde des Zoons, die een eeuwige zaligheid voor de Zijnen heeft teweeg gebracht. O wonder groot dan en bij uitnemendheid heerlijk goed!

(6) Ja, zou het geen uitmuntend en onvergelijklijk groot goed zijn. Daar een kleine voorproef en voorsmaak van hetzelfde hier al Gods kinderen zo verrukken, zo verblijden en vervrolijken kan, dat zij als buiten zichzelf worden weggevoerd? Ja, mogen zij in het licht van Jehovah's vriendelijk aanschijn wandelen, zijn gunst en liefde ondervinden, en met Zijn heil bezocht worden. Mogen zij, al ware het slechts voor een ogenblik, in Zijn goedertierenheid vernachten. Dan is het: *Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan te allen tijde, als van de goddelozen koren en most vermenigvuldigd zijn!* Dan juichen zij met vrolijk zingende lippen. En worden van blijdschap als overstelpt. Wel zijn dit nog maar eerstelingen? En kunnen die des Heeren gunstgenoten zulk een hartstrelend genoeg geven, dat zij van vreugde bijna opspringen in de God huns heils. Wat zal de volle genieting van dit goed dan niet geestverheugend en uitermate zielverkwikkend zijn? Dan, wanneer zij in kracht en in volkomenheid eerst ondervinden zullen, wat dit goed al in heeft; hetgeen nu met lijdzaamheid nog verwacht, en in hoop wordt tegemoet gezien.

Neemt nu al deze dingen eens bij elkaar en oordeelt zelf; of de spreker dan geen reden had, om over dat goed met zulk een verheffing en verwondering zich uit te laten? *O hoe groot is uw goed!* Gewis, men mag en moet er van zeggen, dat het alle verstand te boven gaat. Hier is een hoogte, die men niet bereiken, een diepte die men niet doorgronden kan; een lengte zonder palen, een breedte die men niet kan overzien. O, weergaloos groot en kostelijk goed dan! Een goed daar men zo groot niet van denken noch spreken kan; of is het en blijft nog ver, ja zeer ver beneden de zaak. Terwijl het oneindig beter, oneindig groter bij de ondervinding zich zal opdoen, als wij het hier beschrijven kunnen, en al stamelende daarvan deelsgewijze en gebrekkelijk nu ook maar gesproken hebben.

Hoe krachtig diende zulks nu ook tot opbeuring, vertroosting en moedgeving van ware godzaligen in het midden van hun druk en lijden. Want hadden zij, die de Heere vreesden, zodanig een groot goed te verwachten? Werd dit voor hen bewaard en weggelegd in de hemelen, en zouden ze na dit leven hetzelfde nog eens deelachtig worden? Hierdoor konden zij al hun leed dan ook gemakkelijk verzetten. Als zijnde maar lichte verdrukkingen; in tegenstelling van dit gans zeer uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid. Zij hadden op dit goed dan maar te starogen, en gedurig zich dat te vertegenwoordigen. Ja, maar dit moest

hen alleszins nu ook aansporen om hoe zeer zij vanwege hun godzaligheid gesmaad, verdrukt en kwalijk gehandeld werden, echter kloekmoedig daaronder zich te gedragen, en standvastig hunnen Bondsgod aan te kleven; zonder ooit van Zijn vreze af te wijken. Hetgeen de spreker in het bijzonder zich ten doel stelde, en wij ook kostelijk betogen moesten.

TOEPASSING

Dus zagen wij dan geliefden, het overgroot geluk dergenen, die de Heere vrezen; als zullende Zijn aangezicht nog eens in gerechtigheid aanschouwen, en met Zijn beeld verzadigd worden, wanneer zij zullen opwaken.

O, mocht dit wereldlingen die geen hoger goed kennen dan het goed van dit kortstondig leven, eens tot betere gedachten brengen. Mochten zij, die niets anders zoeken dan maar tijdelijke schatten en rijkdommen, terwijl zij tot het goud zeggen, u zijt mijn hoop, en tot het fijn goud, gij zijt mijn vertrouwen. Mochten zij op dit groot, op dit bestendig en wezenlijk goed eens zo verliefd worden, dat zij de wereld en al het schijngoed dat daarin is, een scheidbrief gaven!

Komt hier dan dwaze en verdwaalde mensen, die met het goed van deze aarde nog zoveel op hebt, en meer aan tijdelijk gewin en voordeel u laat gelegen zijn, dan aan hetgeen u voor eeuwig gelukkig kan maken. Die meer zorgt, meer bekommert zijt voor het lichaam, dan voor de welstand uwer ziel. Hoe kunt u zó verkeerd en zineloos te werk gaan? Ligt dan uw edele geest zo in het bloed versmoord, zo in het vlees begraven, dat u niet zien kunt, wat tot uw vrede dient? Kan dit van uw hart, dat u om het kort genot van een zondige wereldvreugde, om een aards en tijdelijk gewin uw kostelijke ziel en dat voor eeuwig, zo moedwillens gaat verderven? Of meent u, dat uw waarachtig en bestendig goed, uw wezenlijk geluk en schat daarin gelegen is? Weet u dan niet, dat het goederen zijn die verdwijnen en als met arendsvleugelen nog eens met u zullen wegvlieden? Dat men hier geen blijvende plaats heeft, en dat de gedaante dezer wereld voorbijgaat met al haar begeerlijkheid? Wat zal het u dan wel baten kunnen, al had u hier zelfs de gehele wereld tot uw bezitting verkregen, en u moet stervende dan schade lijden aan uw ziel? Daar legt dan al uw goed, uw rijkdom en schatten, die u zo onrechtvaardig dikwijls gezocht, zo doldriftig nagejaagd, en als uw god hebt aanbeden, in het graf ter neergedaald; wég zijn dan alle gemakkelikheden, en daar blijft na uwen dood niets anders voor u over dan toorn en verbolgenheid, die u als een schat vergaderd hebt in de dag des toorns en van de openbaring van Gods rechtvaardig oordeel.

Och! dat ge wijs waart, u zou in tijds dan nog op uw einde merken; en niet langer uw geld zo uitwegen voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan. Zoekt dan een beter, een duurzamer en bestendiger goed; het goed van Jehovah, dat Hij voor Zijn gunstgenoten heeft weggelegd. Dit alleen is een goed, hetwelk blijft tot in van de eeuwigheid. Een schat die geen mot of roest kan verderven; geen dief kan wegstelen. Ja een pand, dat nooit van u zal weggenomen worden. Of is dat voor u te gering? Kan het genieten van God u geen genoeg geven? Is dan uw lust niet om in te wonen bij de Heere, en voor altijd Zijn gunst te smaken, Zijn liefde te ondervinden, en met Zijn beeld verzadigd te worden? Kunt u wel een groter goed bedenken, dan eeuwig in Zijn gemeenschap en overheugelijke nabijheid te leven? Eeuwig uit Zijn volheid en algenoegzaamheid te ontvangen stromen en beken van wellusten, en in Zijn licht het licht te zien? Eeuwig in de roem en luister van Zijn deugden u te verkwikken en te vervrolijken met een zeer heerlijke en onuitsprekelijke vreugde? Ja eeuwig en eindeloos bij en onder het gezelschap van de hemelingen zijn lof uit te galmen en met vlekkeloze Hosanna's en Hallelujah's onophoudelijk Hem groot te maken? O wiens hart wordt niet in een brandende begeerte hier ontvonkt, om met verzaking van wereld en wereldse goederen dat schone gezicht, die zoete invloed, dat licht, die glans deelachtig te worden?

Ach zondaars! zondaars! had u daar uw lippen maar eens aangezet; was slechts een druppel uit die heilfontein op uw hart gevallen; was een straal van 's Konings oog op u maar neergedaald; zag u maar eens van ver, de uitnemende dierbaarheid en schoonheid en

kostelijkheid van dit weggelegde goed; u zou verrukt en als buiten uzelf in verwondering zijn weggevoerd en weggesleept. Dwaas! dwaas! had u dat heerlijke ooit gezien, daar zou terstond een hemel bij u op de aarde zijn.

O het is niet uit te drukken, wat vreugd en blijdschap in het hart van de mens verwekt worden; wanneer hij de voorsmaak van dit goed, die hemelse gelukzaligheid bevindelijk en op een gevoelige wijze maar eens genieten mag. Dit zet zijn geest en gemoed in zulk een staat en toestand, dat er niets meer van røde schijnt, dan dat het lichaam met enen slag verbroken wordt. Al zijn begeerten, zijn zielzuchtingen en verlangens zijn dan maar uitgestrekt naar God, naar de levende God, om in te gaan en voor Zijn aangezicht te verschijnen.

Welaan dan u allen, die tot hier toe uw deel gezocht hebt in dit leven. wenst u eenmaal tot dit groot en weergaloos goed ook opgeleid te worden, dient dan de Heere met vreze en verheugd u in Zijn Naam met beving. Stelt Hem tot het Voorwerp van uw verlustiging. Laat Hij alleen uw overvloedig goud en uw krachtig zilver zijn. Zoekt Hem in alles te behagen; en ziet wel toe, dat u nimmer door het schijngoed van deze aarde u laat verlokken, om van achter de Heere en van zijn dienst af te wijken. Hij zij en blijve dan uw vrees en uw verschrikking. Wandelt steeds in de weg van Zijn geboden en inzettingen met een volkomen hart, en met een gewillige ziel. Met Asaf buiten of nevens Hem niets hebbende; noch lustende in de hemel en op de aarde. Treedt zo al het ondermaanse grootmachtig onder uw voeten, en geeft aan de leiding van Jehovah u geheel en al over. Dus zou u ondervinden, dat bij het bezwijken van uw vlees en hart de Heere dan ook wezen zou de rotssteen van uw hart en uw onwankelbaar deel tot in der eeuwigheid.

Wie is er ondertussen, wie is er onder ulieden, die de Heere vreest, die in Zijn wegen wandelt? O kinderen van God, ware Godvrezenden! Wat is uw staat niet een uitnemende, een voortreffelijke, allerwenselijkste en allerzaligste staat! Ziet hier uw geluk en heerlijkheid. U zijt het, voor wie dit grote goed is weggelegd. Ja Godzaligen, wier hart verenigd is tot de vrees van Jehovah's naam: zulk een schat, zulk een rijkdom, zulk een erfenis en kroon hebt u op Zijn tijd nog eens te verwachten.

Moet u dan hier in bijtende armoede dikwerf uw dagen slijten, en mist u de goederen van dit leven? Is menigmaal tranenbrood uw spijs, en wordt u om uw godzaligheid van wereldlingen beschimpt, bespot, veracht? Houden zij u voor een uitvaagsel, en tot een spreekwoord van verwijten? Hoe licht en gemakkelijk valt het u, dit allemaal met lijdzaamheid te dragen en te verdragen; als u het oog van uw ziel maar geslagen houdt op dat bestendig Wezen, dat duurzaam en waarachtig goed, dat in de hemelen voor u bewaard wordt. O, dan zijn al deze ramspoeden en versmaadheden maar lichte verdrukkingen, die haast voorbijgaan en in u eens werken zullen een eeuwig gewicht van de heerlijkheid. Dan is de schade en het gemis van het tegenwoordige goed, dat goed van deze wereld als niets te achten bij hetgeen u gewinnen zult.

En ziet gunstgenoten des Heeren, dat goed, die kroon zal niemand van u kunnen nemen. Nee, het ligt zo wel bewaard in de schatkist van uwen hemelse Vader, dat het ten enenmale is en blijft buiten en boven het bereik van uw vijanden en haters. Het zal dan ook ontwijfelbaar op zijn tijd u geworden. Ja, het licht is voor de rechtvaardige gezaaid en vrolijkheid voor de oprechte van harte. Hier mag u geschud en geslingerd worden. Het deel uwer erve nochtans staat vast, en uw verwachting is zeker.

Wel roemt dan vrij in die hoop van de heerlijkheid. Verblijdt u over dat heil, hetgeen voor u aanstaande is; en verheugd u in die onbevlekkelijke, onverderfelijke en onverwelkelijke erfenis. Ziet u de goddelozen rust en voorspoed hebben in de wereld; benijdt noch misgunt hun dit schijngeluk niet, hetgeen zij ten koste van hun zielsbehoudenis en zaligheid duur

genoeg bezitten. Uw deel is een beter deel; dat zal u brengen in de rust van de hemel, en rijk doen zijn in God; die alles daar voor u wezen zal.

Laat te dien einde uw begeerte zich maar uitstrekken naar dat goed, hetgeen alleen de ziel verzadigen en uw schatkamers vervullen kan. Zijt dan verloochend aan uzelf, aan de wereld en aan al die dingen, die geen God en buiten dit goed zijn. Toont dat u door een hoger Geest gedreven wordt, dan dat u aan zulke nietige dingen u zou verslaven. Vergadert hier dan geen schatten op de aarde; maar vergadert u schatten in de hemel. Stelt daarin al uw vreugd, uw lust en vermaak; ja het hoogst van uw blijdschap en vergenoeging.

Wandelt daartoe dan ook in vreze de tijd uwer inwoning. Vreest gedurig de Heere uw God. Houdt Hem in al uw doen voor ogen, en dient Hem trouw. Moet u daarom in de wereld verdrukkingen hebben. Wat zwaarigheid? Ziet maar op de vergelding des loons. De tijd nadert vast, dat u haast met die woonstede uit de hemel overkleed zult worden; om daar uw weggelegd goed te ontvangen. En al duurde het nog duizend jaren, wat is dat bij de eeuwigheid? Laat niets dan u weerhouden, om u in de loop van de Godzaligheid te doen vertragen. Volbrengt uw heiligmaking in de vreze Gods. Wees getrouw tot de dood, en blijft standvastig uwen Bonds-God aankleven.

Indien u deze dingen betracht, en daarin overvloedig zijt; ik kan u verzekeren broeders en zusters, u zult, aan het einde van uw loopbaan gekomen zijnde, met Paulus op uw dood- en sterfbed met veel vrijmoedigheid dan ook kunnen en mogen zeggen: *Ik heb den goeden strijd gestreden, de loop geëindigd; ik heb het geloof behouden; voorts is mij nu ook weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de rechtvaardige Rechter in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad.* Wat zeg ik? Ja zo ras zal uw lemen hut niet instorten; het aardse huis uws tabernakels niet verbroken zijn, of uw ziel zal terstond al, bij de verhuizing uit het lichaam, dat weergaloos groot en onuitsprekelijk goed in Gods gemeenschap deelachtig worden en alzo genieten verzadiging van de vreugde bij Zijn aangezicht, en lieflijkheden, die in Zijn rechterhand zijn, eeuwiglijk. Amen! Dat zij zo!